

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **M. N.**
skazanego z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 6 pkt 2 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 14 lipca 2021 r.
w przedmiocie wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 listopada 2019 r.,
sygn. akt II AKa (...),
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 17 lipca 2019 r., sygn. akt II K
(...),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:
odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 17 lipca 2019 r., sygn. akt II K (...) M. N. został uznany za winnego tego, że w nocy 18 listopada 2017 r. w O., przy ul. Z., stosując przemoc w postaci przytrzymywania za ręce i przyciskania ciężarem ciała, doprowadził małoletnią poniżej lat 15 M. K. do obcowania płciowego w postaci stosunku waginalnego, tj. przestępstwa w art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i za to na podstawie art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 6 pkt 2 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 41a § 2 i 4 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną M.

K., jak również zakaz zbliżania się do wymienionej na odległość poniżej 100 metrów na okres lat 4.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 21 listopada 2019 r., sygn. akt II AKa (...) zmienił zaskarżony wyrok w części dotyczącej należności z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. W pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

W dniu 7 maja 2021 r., do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo skazanego, w którym powołując się na art. 540 § 1 pkt 1-2 a i b k.p.k. oraz art. 542 k.p.k., wniósł o wznowienie postępowania w sprawie. W uzasadnieniu pisma M. N. podniósł, że rozstrzygnięcie w sprawie zapadło wyłącznie na podstawie zeznań pokrzywdzonej. Zdaniem autora wniosku Sąd nie uwzględnił faktu, że była ona w stanie po użyciu alkoholu, co powinno wpłynąć na ocenę wiarygodności jej zeznań. Nadto, M. N. podniósł, że w sprawie był reprezentowany przez aplikanta, którego działania „nie dały efektu w obronie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. należało odmówić przyjęcia wniosku, bez wzywania skazanego do usunięcia jego braków formalnych i bez próby ich usunięcia poprzez wyznaczenie obrońcy z urzędu. Wymieniony na wstępie przepis nakazuje podjęcie takiej decyzji wtedy, gdy z treści wniosku niepochozącego od podmiotu fachowego wynika jego oczywista bezzasadność.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie wskazuje się, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Zaznaczyć przy tym należy, że w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1247) od dnia 1 lipca 2015 r. powstał obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania – z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Ustawodawca

w treści art. 545 § 3 k.p.k. określił, że sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Decydująca jednak jest sama treść wniosku o wznowienie, która może być oczywiście bezzasadna z różnych powodów. Ta oczywista bezzasadność wynikać może z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że pismo skazanego M. N. nie zawiera argumentacji, która pozwoliłaby na ustalenie, iż w sprawie miały miejsce okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania ujęte w art. 540 § 1 – 3 k.p.k.

Wnosząc o wznowienie postępowania skazany powołuje się na okoliczności związane z merytorycznym rozpoznaniem sprawy i podważa wartość dowodową zeznań pokrzywdzonej Z tak w rzeczywistości umotywowanego wniosku skazanego wynika jego oczywista bezzasadność. Postępowanie wznowieniowe nie ma bowiem na celu ponownego rozpoznania sprawy, do czego zmierza wnioskodawca. Powodem do wznowienia postępowania nie może być także fakt, że skazany był reprezentowany przez aplikantkę adwokacką, skoro została ona właściwie umocowana do działania w sprawie (k. 154, t. I) i co należy podkreślić uczestniczyła w całym postępowaniu, każdorazowo reprezentując oskarżonego na rozprawach.

Nie dostrzegając także, aby zachodziły inne okoliczności, które mogłyby zadecydować o uwzględnieniu wniosku o wznowienie postępowania, Sąd Najwyższy uznał, że jest on bezzasadny w stopniu oczywistym i w trybie art. 545 § 3 k.p.k. należało odmówić jego przyjęcia.

